

TRIFID

James S. A. Corey
O poklad Ciboly

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Cibola Burn

Copyright © 2014 by Daniel Abraham and Ty Franck

All rights reserved.

Translation © Jana Rečková, 2015

Cover © Daniel Dočiu, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-867-2

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

O POKLAD CIBOLY

EXPANZE - KNIHA ČTVRTÁ

JAMES S. A. COREY

O POKLAD CIBOLY

EXPANZE - KNIHA ČTVRTÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

*Jayi Lakeovi a Elmoru Leonardovi.
Pánové, bylo nám potěšením.*

Prolog: Bobbie Draperová

Tisíc světů, myslala si Bobbie, když se za ní zavíraly dveře vagonu metra. A ne pouze tisíc světů. Tisíc *soustav*. Sluncí. Plynných obrů. Pásů asteroidů. Všechno, kam až lidstvo dokázalo dosáhnout, vynásobeno tisíci. Na obrazovce nad sedadly naproti ní běžely zprávy, ale reproduktory byly pokažené a hlas komentátora příliš zkrusovaly, takže nerozeznávala slova. Avšak obrazy za ním, na které kamera zaostřovala a vzápětí se od nich zase vzdalovala, jí k pochopení stačily. Sondy, jež prošly branami, poslaly nové informace. Tady viděla další obraz neznámého slunce a kruhy označující oběžné dráhy nových planet. Všechny pusté. Ať už kdysi v hlubinách času protomolekulu zkonstruovalo a vystřelilo k Zemi cokoli, teď už to neodpovídalo na volání. Stavitel mostů otevřel cestu, ale z bran se nevyrojili žádní velcí bohové.

Stejně je neuvěřitelné, uvažovala Bobbie, jak rychle lidstvo dokázalo přejít od otázky *Jaká to nepředstavitelná inteligence vytvořila tyto divy, nad nimiž zůstává rozum stát?* k úvaze *Hm, když tady tedy nejsou, můžu si vzít jejich věci?*

„Promiňte,“ ozval se zahleněný mužský hlas, „neměla byste náhodou nějaké drobné pro válečného veterána?“

Odrhla zrak od obrazovky. Muž byl hubený, s našedlou pletí. Jeho tělo neslo známky dětství prožitého v nízké gravitaci: dlouhý trup, velká hlava. Olízl si rty a naklonil se dopředu.

„Tak vy jste veterán?“ zeptala se. „Kde jste sloužil?“

„Na Ganymedu,“ odvětil, pokývl a rádoby důstojně se odvrátil. „Byl jsem tam, když to všechno vypuklo. Když jsem se vrátil sem, vláda se na mě vykašlala. Prostě se pokouším našetřit na cestu na Cereru. Mám tam rodinu.“

Bobbie pocítila, jak se jí v hrudi vzdouvá hněv, ale snažila se udržet klidný hlas i výraz tváře. „Nevyhledal jste středisko pro pomoc veteránům? Možná by vám pomohli.“

„Potřebuju jenom něco k jídlu.“ Jeho hlas teď zazněl nevraživě. Bobbie se rozhlédla po vagonu. Touto dobou nebyvalo ve vozech mnoho cestujících. Sídliště pod Aurorae Sinus byla spojena vakuovým metrem.

Součástí ambiciózního marťanského terraformního projektu, který byl zahájen dávno před Bobbiiným narozením a bude pokračovat dlouho po její smrti. Právě teď ve voze nikdo neseděl. Zauvažovala, jak asi na toho žebráka působí. Byla velká, vysoká a mohutná, ale momentálně seděla a měla na sobě trochu volnější svetr. Mohl dojít k mylnému názoru, že je tlustá. Což ovšem nebyla.

„U které společnosti jste sloužil?“ zeptala se. Zamrkal. Chápala, co očekával: že z něj bude trochu vystrašená, a znervózňovalo ho, že žádné známky strachu nejevila.

„Společnosti?“

„U které jste sloužil?“

Znovu si olízl rty. „Nerad bych...“

„Zvláštní věc,“ pravila. „Přisahala bych, že znám prakticky každého, kdo byl na Ganymedu, když se začalo bojovat. Víte, když člověk něčím takovým projde, pamatuje si. Protože vidí umírat spoustu přátel. Jakou jste měl hodnost? Já byla zbrojní seržant.“

Mužův našedlý obličej zbledl a uzavřel se, ústa se sevřela. Zastrčil ruce hlouběji do kapes a cosi zamumlal.

„A teď?“ pokračovala Bobbie. „Pracuju třicet hodin týdně v centru pro veterány. A vím zatraceně jistě, že poctivý veterán jako vy by u nás určitě dostal šanci.“

Obrátil se, ale její ruka ho uchopila za loket dřív, než mohl ucuknout. Tvář se mu zkrivila strachem a bolestí. Přitáhla si ho blíž. Promluvila na něj s pečlivou výslovností, každé slovo zaznělo zřetelně a ostře.

„Vymysli si. Jinou. Historku.“

„Ano, madam,“ hlesl žebrák. „Vymyslím. To udělám.“

Vůz sebou škulbl při brzdění v první stanici Breach Candy. Pustila ho a zvedla se. Žebrák vykulil oči. Bobbiini dávní předkové pocházeli ze souostroví Samoa a její vzhled občas na nepřipravené lidi takhle působil. Někdy jí to trochu vadilo. Teď ne.

Její bratr žil v pěkném středostavovském doupěti v Breach Candy, nedaleko od nižší univerzity. Když se vrátila na Mars, nějakou dobu bydlela u něj, a ještě teď pracovala na posbírání kousků svého života. Ten proces trval déle, než očekávala, a jedním z jeho důsledků byl pocit, že bratrovi něco dluží. Součástí toho dluhu byly i rodinné večere.

Chodby Breach Candy byly vylištěné. Reklamy na stěnách se rozsvěcely, až když se přiblížila, program na rozpoznání obličejů ji sledoval a nabízel jí produkty a služby, o něž by podle něj mohla mít zájem. Seznamky, členství v posilovnách, shwarma přes ulici, nový film Mbeki

Soona, psychologické poradenství. Bobbie se snažila nebrat to osobně. Stejně si však přála, aby tudy chodilo víc lidí, víc tváří, aby byla směs nabídek pestřejší. Aby si mohla říct, že tyhle reklamy jsou určeny někomu, kdo jde vedle ní. Ne právě jí.

V Breach Candy ale nebylo tak plno jako dřív. Ubývalo lidí ve stanicích metra a v chodbách, méně lidí se hlásilo na programy pro veterány. Do-slechla se, že počet přihlášek na vyšší univerzitu poklesl o šest procent.

Lidstvo dosud nezaložilo na nových světech jedinou životaschopnou kolonii, ale údaje ze sond stačily. Teď měli lidé nové pohraničí a města na Marsu už tu konkurenci pociťovala.

Jakmile vstoupila do dveří, ucítila ve vzduchu hutnou vůni gumba, které vařila její švagrová, a hned se jí začaly sbíhat sliny. Slyšela zvýšené hlasy bratra a synovce. Sevřely se jí útroby, jenže tady šlo o její rodinu. Milovala je. Byla jim zavázána. Přestože ji momentálně lákala představa shwarmy přes ulici...

„– to jsem neřekl,“ prohlásil její synovec. Navštěvoval teď vyšší univerzitu, ale když v rodině vypukla hádka, pořád v jeho hlase slyšela šestiletého kluka.

Nato její bratr vybuchl. Bobbie rozeznávala rázné bubnování špiček prstů o stůl, jímž doprovázel své argumenty. Bubnování jako řečnický prostředek. Jejich otec dělal to samé.

„Mars není žádný nepovinný předmět.“ Bum. „Není druhořadý.“ Bum. „Ty brány a kdovíco za nimi tam na druhé straně, to není náš domov. Terraformační snahy –“

„Já přece proti terraformaci nic nenamítám,“ říkal právě synovec, když vešla do místnosti. Švagrová ji z kuchyně beze slova pozdravila pokývnutím, Bobbie jí ho oplatila. Z jídelny bylo vidět do obývacího pokoje, kde ztlumené televizní vysílání předvádělo pohledy z dálky na neznámé planety, mezi nimiž vážně hovořil černý krasavec v brýlích s drátěnými obroučkami. „Já jen říkám, že budeme mít spoustu nových informací. Informace. Nic víc jsem neřekl.“

Oba se hrbili nad stolem, jako by mezi nimi ležela neviditelná šachovnice. Hra vyžadující soustředění a intelekt, hra, jež je natolik zaujala, až už nevnímali svět kolem sebe. Svým způsobem tomu tak opravdu bylo. Posadila se na své místo, aniž by si někdo z nich všiml jejího příchodu.

„Mars,“ pravil její bratr, „je planeta prostudovaná nejvíce ze všech. Ne-sejde na tom, kolik nových informací získáš, pokud se netýkají Marsu. Netýkají se Marsu! To je, jako bys tvrdil, že když se podíváš na fotky tisíce jiných stolů, dozvíš se víc o tom, u kterého právě sedíš.“

„Vědění je dobré,“ řekl synovec. „To tys mi to pořád opakoval. Nevím, proč tě to teď tak vyτάčí.“

„Jak se máš ty, Bobbie?“ ozvala se hlasitě švagrová, která právě nesla na stůl mísu. Rýže a papriky jako příloha ke gumbu a připomínka pro ostatní, že mají hosta. Oba muži se při tom vyrušení zamračili.

„Dobře,“ odpověděla Bobbie. „Smlouva s loděnicemi prošla úspěšně. Pomůže nám to získat pracovní místa pro hodně veteránů.“

„Protože se stavějí výzkumné a transportní lodi,“ dodal synovec.

„Davide.“

„Promiň, mami. Ale je to tak,“ trval na svém David. Bobbie si nabrala rýži. „Zdokonalují všechny lodi, které jdou snadno vylepšit, a taky stavějí další, aby se lidé mohli vydat ke všem těm novým planetárním soustavám.“

Bobbiiin bratr vzal mísu s rýží a servírovací lžici a tiše se uchechtl, aby dal najevo, že synovy názory nebere vážně. „První skutečný průzkumný tým se právě blíží k první z těch planet –“

„Vždyť na Nové Zemi už žijí lidé, tati! Skupina uprchlíků z Ganymeda –“ Zarazil se, střelil po Bobbii provinilým pohledem. O Ganymedu se u nich u večere nemluvalo.

„Průzkumný tým ještě nepřistál,“ pravil bratr. „Potrvá roky, než budou tam venku vybudovány opravdové kolonie.“

„A tady to bude trvat celé generace, než se někdo projde po povrchu! Vždyť nemáme ani podělanou magnetosféru!“

„Pozor na jazyk, Davide!“

Švagrová se vrátila. Gumbo bylo černé a vonělo, na povrchu se leskla vrstvička tuku. Bobbie se znovu začaly sbíhat sliny. Švagrová odložila mísu na trojnožku a podala jí servírovací lžici.

„A co tvůj nový byt?“ zeptala se.

„Pěkný,“ zamumlala Bobbie. „Levný.“

„Přál bych si, abys nebydlela v Innis Shallow,“ řekl bratr. „Je to přílišer-ná čtvrť.“

„Na tetu Bobbie si nikdo netroufne,“ prohlásil synovec. „Utrhla by mu hlavu.“

Bobbie se zazubila. „Nee, stačí se na ně ošklivě kouknout, a hned –“

V obýváku zazářilo červené světlo. Zpravodajství se změnilo. Nahoře i dole se ukázaly jasně červené titulky, na obrazovce se objevila Pozemšťanka s buclatými tvářemi a vážně se zahleděla do kamery. Za ní vzplam-nul oheň, následoval obraz staré kolonizační lodi. Na bílém pozadí plamenů stálo černými písmeny: **Tragédie na Nové Zemi.**

„Co se stalo?“ vyhrkla Bobbie. „Co se to tam stalo?“

Kapitola první: Basia

Basia Merton býval kdysi mírný člověk. Nepatřil k těm týpkům, kteří vyrábějí bomby ze starých plechovek od maziva a důlních výbušnin.

Vyvalil z dílničky za domem další barel a kutálel ho k jednomu z elektrických vozíků Prvního přistání. Krátká řada domků se táhla na sever a na jih, pak končila, a dál už byla jen temná pláň, jež sahala až k obzoru. Baterka, která mu visela na opasku, při chůzi nadsakovala a vrhala podivné pohyblivé stíny na prachem pokrytou půdu. Ze tmy mimo světelný kruh na něj houkala malá mimozemská zvířátka.

Na Ilusu – neříkal té planetě Nová Země – byly noci velmi temné. Planeta měla třináct drobných měsíčků s nízkým albedem rozmístěných důsledně na téže oběžné dráze, takže všichni předpokládali, že jde o mimozemské artefakty. Ať pocházely odkudkoli, podobaly se víc polapeným asteroidům než skutečným měsícům – alespoň pro někoho, kdo vyrostl na jednom ze satelitů Jupitera o rozměrech běžné planety. A vůbec se nesnažily polapit a odrazit světlo Ilusova slunce, jakmile jednou zapadlo. Místní noční přírodu představovali hlavně drobní ptáci a ještěřky. Přesněji to, na co noví lidští obyvatelé Ilusu mysleli jako na ptáky a ještěřky. Se svými pozemskými jmenovci měli společné jen ty nejpovrchnější rysy, a především uhlíkový základ.

Basia při nakládání barelu na vozík námahou zasupěl, vzápětí mu odpovědělo podobné zafunění o pár metrů dál. Ještěří imitátor, kterého zvědavost přilákala až na kraj světelného kruhu. Očka se mu třpytila. Zafuněl znovu, široká, kožnatá žabí hlava se mu houpala a vzdušný vak pod krkem se při vydávání zvuku nafukoval a splaskával. Tvor chvilku vyčkal, civěl na muže, a když se nedočkal reakce, odkradl se do tmy.

Basia vytáhl z kuříku na nářadí elastické popruhy a pustil se do připěvňování barelů na vůz. Výbušniny by neměly explodovat při obyčejném pádu na zem. Tak to aspoň říkal Coop. Basia neměl chuť to zkoušet.

„Bazi,“ ozvala se Lucia. Zčervenal rozpaky jako kluk přistižený při krádeži cukroví. Lucia věděla, co dělá. Nikdy jí nedokázal zalhat. Jen doufal, že zůstane uvnitř, zatímco on bude pracovat. Samotná její přítomnost

v něm probouzela pochybnosti, jestli dělá správnou věc. Kdyby to bylo v pořádku, proč by se tolik styděl, že ho přitom Lucia vidí?

„Bazi,“ opakovala. Žádné naléhání. Hlas měla smutný, ne hněvivý.

„Lucy.“ Otočil se k ní. Stála na kraji jeho světelného kruhu, bílý župan si v nočním chladu přitáhla k hubenému tělu. Její tvář viděl jen jako temnou skvrnu.

„Felcia pláče,“ řekla. Ani teď to nevyslovila jako obvinění. „Bojí se o tebe. Promluv si se svou dcerou.“

Basia se odvrátil a přitáhl popruh přes barely pevněji, aby před ní skryl obličej. „Nemůžu. Přicházejí,“ odvětil.

„Kdo? Kdo přichází?“

„Víš, co myslím. Vezmou nám všechno, co jsme tady udělali, když se jim nepostavíme. Potřebujeme čas. Takhle ten čas získáme. Bez přistávací plochy budou muset použít malé raketoplány. Proto jim přistávací plochu zničíme. Aby si ji museli vybudovat znovu. Nikdo nepřijde k úrazu.“

„Když to dopadne špatně,“ řekla, „můžeme odejít.“

„Ne!“ Basiu samotného zaskočila prudkost vlastního tónu. Otočil se, udělal pár kroků a uviděl její tvář ve světle. Plakala. „Už žádné odcházení. Opustili jsme Ganymeda. Nechali jsme tam Katou a utekli, moje rodina žila rok na lodi, a nikdo nám nechtěl dovolit přistát. Už nebudeme utíkat. *Oni* už mi další dítě nevezmou.“

„Mně se po Katoovi taky stýská,“ zašeptala Lucia. „Ale tihle lidé ho nezabili. Byla válka.“

„Šlo o obchodní rozhodnutí. Oni učinili rozhodnutí, vyvolali válku a vzali mi syna.“ *A já jim to dovolil, nedořekl. Vzal jsem tebe, Felcii a Jacka, a Katou jsem opustil, protože jsem myslel, že je mrtvý. A on nebyl.* Ta slova příliš bolela na to, aby je vyslovil, ale Lucia je stejně slyšela.

„Nebyla to tvá vina.“

Ano, byla, cítil na jazyku, ale spolkl to.

„Tihle lidé nemají na Ilus žádné právo,“ prohlásil. Snažil se, aby to znělo rozumně. „My tu byli první. Vykolíkovali jsme si svůj zábor. Vyvezeme první náklad lithia, dostaneme peníze a najmeme si tam doma právníky, aby nás zastupovali. Potom už nebude vadit, když tady korporace zapustí kořeny. Potřebujeme jen čas.“

„Jestli to uděláš,“ namítla Lucia, „pošlou tě do vězení. Nedělej nám to. Nedělej to své rodině.“

„Já to dělám *pro svou rodinu,*“ řekl měkce. Bylo to horší, než kdyby zařval. Vyhoupal se k řízení a dupl na akcelerátor. Vozík sebou se

zaskučením škulb. Basia se neohlédl, nemohl se otočit a podívat se na Lucy.

„Pro svou rodinu,“ opakoval.

Zamířil od svého domu a chatrného městečka, jemuž začali říkat První přistání, když si vybrali místo podle mapy vytvořené senzory *Barbapiccoly*. Nikdo už se neobtěžoval název změnit, když se z nápadu stalo skutečné místo. Dorazil do středu města, mezi dvě řady prefabrikovaných domků, kde najel na široký pás udusané hlíny sloužící jako hlavní cesta a zabočil k přistávací ploše. Uprchlíci, kteří Ilus kolonizovali, sestoupili ze své lodi v malých raketoplánech, takže jim k přistání stačil kus roviny. Jenomže lidé ze společnosti Royal Charter Energy, lidé z *corporace*, jež dostala od Spojených národů smlouvu, podle které planeta patřila jim, budou přistávat s těžkým vybavením. A raketoplány na dopravu těžkých nákladů potřebují pořádné letiště. A to bylo vybudováno na téže otevřené rovině, kterou použili první kolonisté.

Basiovi to připadalo nechutné. Agresivní. Místo prvního přistání mělo svůj význam. Představoval si, že by zde jednou mohl být park a uprostřed něj pomník připomínající jejich příchod na tento nový svět. Místo toho RCE přímo na místě postavila tuhle obří, lesklou kovovou obludnost. Co bylo ještě horší, na její stavbu si najali kolonisty, a mnozí z nich si mysleli, že to byl dobrý nápad.

Připadalo mu, jako by je vymazali z historie.

Scotty a Coop už na něj u přistávací plochy čekali. Scotty seděl na kraji kovové plošiny a houpal nohama, kouřil dýmku a plival na zem. Malá elektrická lampa, kterou si postavil vedle sebe, na něj vrhala tajuplné zelenkavé světlo. Coop postával opodál a s vyceněnými zuby hleděl nahoru na oblohu. Coop byl obyvatel Pásu ze staré školy, a léčba agorafobie u něj byla obtížnější než u jiných. Neustále zvedal hubenou tvář k prázdnému prostoru a snažil se mu přivyknout, jako kluk, který si pořád rýpe do starých strupů.

Basia zajel ke kraji plochy, seskočil a začal odvazovat popruhy, které držely barelové bomby na místě.

„Pomůžete mi s tím?“ zeptal se. Ilus byl velká planeta, měl něco málo přes jedno gé. I po šesti měsících medikace na posílení svalů a kostí mu všechno připadalo příliš těžké. Při pomýšlení na skládání barelů mu v ramenních svalech zacukalo v očekávání vyčerpávající námahy.

Scotty sklouzl z plošiny a seskočil z výšky jednoho a půl metru na zem. Shrnul si mastné černé vlasy z očí a potáhl z dýmky. Basia zachytil pronikavý tchoří zápach Scottyho podomácky vypěstovaného konopí

smíchaného s lyofilizovaným tabákem. Coop ho přelétl pohledem, chvíli mu trvalo, než zaostřil na vozík, načež se slabě, krutě usmál. Však tohle byl od samého začátku jeho plán.

„Hmm,“ zamumlal. „Paráda.“

„Jen abys k nim moc nepřilnul,“ mýnil Basia. „Nevydrží nijak dlouho.“

Coop vybuchl smíchy a vycenil zuby. Společně sundali čtyři těžké barely z vozíku a vyrovnali je do řady podél plošiny. U posledního už všichni funěli námahou. Basia se na okamžik opřel o vozík, Scotty naposled potáhl z dýmky a Coop na barely umístil rozbušky. Detonátory do té doby ležely vzadu ve vozíku jako spící chřestýši a jejich červené LEDky zůstávaly slepé.

Osada ve tmě jiskřila. Domy, které si pro sebe společně postavili, se třpytily jako hvězdy spadlé z nebe. Za nimi se rozkládaly trosky. Dlouhé, nízké mimozemské budovy se dvěma mohutnými věžemi, jež se tyčily nad krajinou jako nadměrně velké termité stavby. To vše bylo protkáno chodbami, průchody a komorami, které nenavrhol nikdo z lidí. Za denního světla zříceniny zářily podivnými perleťovými barvami. V noci zůstávaly temnějšími místy ve tmě. Důlní jámy se nacházely opodál, neviditelné až na téměř neznatelný odraz osvětlení pracovišť od břicha oblaků. Popravdě, Basia ty doly neměl rád. Trosky představovaly zvláštní pozůstatky minulosti této opuštěné planety a po několika měsících už je skoro nevnímal, jako všechno nevysvětlitelné, co nepředstavuje ohrožení. Doly znamenaly minulost a očekávání. Půl života strávil v ledových tunelech, ale tunely v cizí půdě neměly tu správnou vůni.

Coop vydal ostrý zvuk, zatřepal rukou a zaklel. Nic nevybuchlo, takže se snad nestalo nic hrozného.

„Myslíte, že nám zaplatí, abysme to postavili znova?“ zeptal se Scotty.

Basia zaklel a plivl na zem.

„Tohleto bychom nemuseli dělat, nebýt lidí, co se chtěli přiživit na RCE,“ prohlásil a dokulil poslední barel na místo. „Bez letiště nemůžou přistát. Bývalo by stačilo, kdybychom to nestavěli.“

Scotty se zasmál a vypustil přitom oblak kouře. „Stejně by sem přišli. Klidně jsme od nich mohli ty prachy vzít. To se povídá mezi lidma.“

„Lidi jsou pitomci,“ sykl Basia.

Scotty přikývl, jednou rukou shodil ze sedadla spolujezdce ještěrku a sedl si. Opřel si nohy o přístrojovou desku a dlouze potáhl z dýmky. „Měli bysme vypadnout, jestli to vyhodíme do povětrí. Ten třaskavej prach bouchá fakt řádně.“

„Hej, hoši!“ zavolal Coop. „Je to dobrý. Dáme se do toho, ne?“

Scotty se zvedl a vykročil k ploše. Basia ho zastavil, vyškubl mu zapálenou dýmku ze rtů a odložil ji na kapotu.

„Výbušniny,“ řekl suše. „Vybuchují.“

Scotty pokrčil rameny, ale zatvářil se zahanbeně. Než ke Coopovi došli, už spouštěl první barel na bok. „Dobrá práce. *Buena*. Důkladná.“

„Děkuju,“ pokývl Basia.

Coop si lehl na záda, Basia vedle něj, Scotty opatrně dokutálel první bombu mezi ně.

Basia vlezl pod plochu, protahoval se propletencem křížících se nosníků postupně ke každému ze čtyř barelů, nastavoval a synchronizoval odpalovací zařízení. Najednou uslyšel sílící elektrické kvílení a na okamžik pocítil podráždění, že Scotty s vozíkem odjíždí, než mu došlo, že zvuk vydává přijíždějící, nikoli odjíždějící vůz.

„Hej!“ zakřičel Peterův známý hlas.

„*Que la moog bastard* tady dělá?“ zabručel Coop a otřel si rukou čelo.

„Mám se jít mrknout?“ zeptal se Scotty.

„Basio,“ řekl Coop. „Koukni se, co Peter chce. Scotty si ještě nezašpinil záda.“

Basia se vysoukal zpod plošiny a udělal místo Scottymu a poslední ze čtyř bomb. Peterův vůz parkoval vedle jeho, Peter stál mezi nimi a přešlapoval z nohy na nohu, jako by se mu chtělo čurat. Basiu bolela záda a paže. Chtěl už to mít za sebou a být doma s Lucií, Felcií a Jackem.

„Co je?“ zeptal se.

„Přicházejí,“ zašeptal Pete, jako by je tu někdo mohl slyšet.

„Kdo přichází?“

„Všichni. Prozatímní guvernér. Korporátní bezpečnostní tým. Vědecký a technický personál. *Všichni*. Tohle je vážná věc. Posílají nám sem celou novou vládu.“

Basia pokrčil rameny. „Staré novinky. Už sem letí plnou parou osmáct měsíců. Proto tady teď taky jsme.“

„Ne!“ Pete neklidně poskakoval a upíral zrak ke hvězdám. „Přicházejí právě teď. Loď *Edward Israel* začala před půl hodinou brzdit. Už je na vysoké oběžné dráze.“

Basia ucítil v ústech měděnou chuť strachu. Vzhlédl k temnotě nad sebou. Miliarda neznámých hvězd. Všichni odhadovali, že jde o starou dobrou Mléčnou dráhu, jen viděnou z jiného úhlu. Horečně pátral pohledem, a pak to uviděl. Pohyb pomalý jako u minutové ručičky na hodinách, ale rozeznal ho. Přistávající plavidlo klesalo dolů. Těžký raketon plán se blížil k přistávací ploše.

„Nejdřív jsem vám to chtěl ohlásit rádiem, jenže Coop povídal, že monitorují celé rádiové spektrum a –“ Pete mluvil dál, ale to už se Basia hnal zpátky k ploše. Scotty a Coop právě vylézali. Coop si oklepával z kalhot prach a zubil se.

„Máme problém,“ oznámil Basia. „Lod' přistává. Vypadá to, že už jsou v atmosféře.“

Coop vzhlédl. V jasném světle baterky se mu nad lícními kostmi a v očích objevily stíny.

„No jejda,“ pravil.

„Myslel jsem, že to sleduješ, chlape. Myslel jsem, že dáváš pozor, kde zrovna jsou.“

Coop pokrčil rameny – ani souhlas, ani popření.

„Musíme ty bomby zase vytáhnout,“ řekl Basia. Scotty už si klekal, ale Coop mu položil ruku na rameno a zadržel ho.

„Proč?“ zeptal se.

„Když se teď pokusí přistát, všechno to odpálí!“ odpověděl Basia.

Coop se mírně usmál. „Možná,“ přisvědčil. „A co?“

Basia sevřel pěsti. „Přistávají. Už *teď*.“

„Heď se,“ pravil Coop, „já vůči nim zrovna nemám pocit závazku. A beztak nemáme čas všechno to vytáhnout.“

„Můžeme odstranit rozbušky.“ Basia se sehnul a posvítíl na konstrukci plochy.

„Možná by to šlo, možná nešlo,“ řekl Coop. „Otázka je, jestli bysme to měli dělat. Taková malá, nijaká otázka.“

„Coope?“ hlesl Scotty slabým, nejistým hlasem. Coop na něj nedbal.

„Mně to připadá jako dobrá příležitost,“ prohlásil.

„Uvnitř té lodi jsou lidé!“ Basia vlezl pod plochu. Elektronické části nejbližší bomby ležely přímo na zemi. Podložil pod ně bolavé rameno a zatlačil.

„Není dost času, kamaráde!“ zavolal Coop.

„Stačilo by to, kdybys pohnul zadkem a pomohl mi!“ křikl Basia. Rozbuška se držela boku barelu jako klíště. Basia se pokusil zarýt prsty do tmelu a vyrýpnout ji.

„Ale kruci!“ vyhrkl Scotty hlasem naplněným jakousi bázní. „Bazi, do hajzlu!“

Rozbuška se uvolnila. Basia ji strčil do kapsy a plazil se k další bombě.

„Není čas!“ zahalekal Coop. „Radši abysme vypadli a zkusili to vyhodit, dokud to ještě můžou zvednout!“

Zdálky slyšel odjíždět jeden z vozíků. Pete se rozhodl vzdálit. A pod tím rozpoznal další zvuk. Hluboký hukot brzdících motorů. Zoufale se podíval na zbývající tři bomby, překulil se a vylezl zpod plošiny. Na pozadí černé oblohy viděl mohutný obrys raketoplánu. Byl tak blízko, že rozeznával jednotlivé trysky.

To se nedalo zvládnout.

„Běžte!“ vykřikl. Spolu se Scottym a Coopem tryskem vyrazil k autu. Hřmění raketoplánu sílilo, ohlušovalo je. Basia doběhl k vozu a hrábl po detonátoru. Jestliže bomby odpálí ihned, může raketoplán ještě vyrovnat klesání, vzlétnout.

„Nedělej to!“ zařval Coop. „Jsme moc blízko!“

Basia uhodil dlaní do tlačítka.

Země se zvedla a tvrdě ho udeřila, hrubý šterk s hlinou mu drásaly ruce a tvář, než zastavily jeho pád, ale bolest mu připadala vzdálená. Nějaká jeho část si uvědomovala, že je možná těžce zraněn, možná v šoku, ale i to bylo jaksi vzdálené a dokázal to snadno potlačit. Nejnápadnější bylo ticho, které všude nastalo. Svět zvuků se zarazil o jeho lebku. Slyšel jen vlastní dech a tep svého srdce. Všechno ostatní mělo maximálně ztlumenou hlasitost.

Překulil se na záda a upřel zrak na oblohu posetou hvězdami. Nad jeho hlavou se řítily raketoplán, napůl v plamenech, jež se táhly za ním, motory už neduněly basovým tónem; jejich řev raněného zvířete více cítil v břiše, než slyšel. Raketoplán byl příliš blízko, výbuch příliš silný, trosky se mu nešťastně připletly do cesty... To už se nikdo nedozví. Něco v Basiově mysli vědělo, že tohle je hodně zlé, ale přišlo mu zatěžko věnovat tomu pozornost.

Letoun mu zmizel z dohledu, jeho smrtelný jakot nad údolím k Basiovi doléhal v podobě slabého, vysokého pískotu, potom náhle nastalo ticho. Scotty seděl vedle něj na zemi a zíral za zmizelou lodí. Basia si znovu lehl.

Když se vytratily jasné body, které mu výjev zanechal v očích, vrátily se hvězdy. Díval se, jak blikají, a uvažoval, která z nich je Sol. Je tak daleko. Ale teď, s branami, současně i blízko. Srazil jejich raketoplán. Budou muset přiletět. Nedal jim na vybranou.

Přepadl ho náhlý záchvat kašle. Připadalo mu, jako by měl plíce plné tekutiny; musel ji několik minut vykašlávat. Spolu s kašlem se konečně dostavila bolest a zmocnila se ho od hlavy až k patě.

A s bolestí přišel strach.

Kapitola druhá: Elvi

Raketoplán se vzepjal a vrhl Elvi Okoye proti bezpečnostním pásům tak tvrdě, až jí vyrazil dech, načež ji zatlačil zpět do mocného objetí protinárazového lehátka. Světlo zablikalo, zčernalo, pak se znovu rozsvítilo. Polkla. Vzrušení a dychtivé očekávání se změnilo v živočišný strach. Eric Vanderwert vedle ní jí věnoval svůj napůl chlípňý, napůl nadějný úsměv, jímž ji oblažoval posledních šest měsíců. Fayeze naproti měl rozšířené oči a zešedlou pleť.

„To je dobré,“ řekla Elvi. „To bude v pořádku.“

Už když ta slova vypouštěla z úst, něco v ní se od nich distancovalo. Neměla ponětí, co se děje. Neexistovala možnost, jak by mohla vědět, že cokoli bude v pořádku. A přesto její první popud byl potvrdit to, říct to nahlas, jako by se její slova mohla stát skutečností. Tělem raketoplánu se šířilo vysoké kvílení, jeho svrchní tóny jako by narážely jeden do druhého. Cítila, jak se její váha přenáší doleva. Všechna protinárazová lehátka se na svých závěsech současně posunula jako sehraní tanečníci. Fayeze ztratila z očí.

Zazněl signál – zvětšená kvarta; hlásila se pilotka a její hlas se ozval z veřejného komunikačního systému.

„Dámy a pánové, zdá se, že na přistávací ploše došlo ke kritické poruše. Momentálně nemůžeme přistát. Vrátime se na oběžnou dráhu do doku *Edwarda Israele* a vyčkáme, dokud nebude vyhodnocena...“

Hlas umlkl, ale lodí se dál ozýval sykot otevřeného kanálu. Elvi si představovala, že pilotku cosi rozptýlilo. Loď sebou škusbla, let jako by zadrhl, Elvi hrábla po popruzích a přitáhla si je. Kdosi blízko ní se nahlas modlil.

„Dámy a pánové,“ pokračovala pilotka. „Obávám se, že závada na přistávací ploše poškodila i náš raketoplán. Domnívám se, že nahoru to teď nezvládneme. Nedaleko odtud se nachází vyschlé jezero. Myslím, že ho využijeme jako náhradní přistávací plochu.“

Elvi nakrátko pocítila úlevu – *ještě pořád máme kde přistát*. Vzápětí následovalo hlubší pochopení a hlubší obava – *tím myslí, že tam ztroskotáme*.

„Žádám všechny, aby zůstali ve svých bezpečnostních křeslech,“ řekla pilotka. „Nerozepínejte si pásy a ruce i nohy laskavě nechte uvnitř“

pláště křesel tak, abyste se neudeřili o okraje. Protinárazový gel tam není pro nic za nic. Za pár minut budeme všichni dole.“

Ten nucený, nacvičený klid Elvi děsil víc než křik a nářek. Pilotka dělala, co bylo v jejích silách, aby zabránila panice. Copak by se tolik snažila, kdyby si nemyslela, že k panice mají důvod?

Její těžiště se znovu posunulo, táhlo ji to doleva, pak dozadu, a potom ztratila váhu – raketoplán zahájil sestup. Připadalo jí, jako by pád trval věčně. Rachot a kvílení stroje se vystupňovaly do nesnesitelného vrís-kotu. Elvi zavřela oči.

„Budeme v pořádku,“ přesvědčovala sama sebe. „Všechno dobře dopadne.“

Náraz raketoplán rozpoltil a otevřel jako humra na talíři. Zdálo se jí, že krátce zahlédla neznámé hvězdy na cizím nebi, a její vědomí zhaslo, jako by Bůh stiskl vypínač.

Před staletími Evropané vtrhli do Ameriky, vylidněné po moru. Vylezli na paluby dřevěných lodí s obrovskými plachtami a spolehli se na vítr a obratnost námořníků, jež je měly ze zemí, které znali, dopravit do tak-zvaného Nového světa. Na dlouhých šest měsíců se náboženští fanatici, dobrodruzi i zoufalci stížení bídou svěřili nelítostným vlnám Atlantického oceánu.

Elvi Okoye před osmnácti měsíci na základě smlouvy se společností Royal Charter Energy opustila stanici Cereru. *Edward Israel* byla obrovská loď. Kdysi, téměř před třemi generacemi, bývala jednou z kolonizačních lodí, jež dopravily lidstvo do Pásu a k Jupiterově soustavě. Když příval ustal a tlak na expanzi dosáhl svých přirozených mezí, předělali *Israel* na vodní tahač. Věk expanze skončil, romantika svobody ustoupila praktickým požadavkům života – teď šlo o vzduch, vodu a jídlo, v tomto pořadí. Desetiletí loď sloužila jako tažný kuň sluneční soustavy, a potom se otevřel Prstenec. A všechno se znovu změnilo. V Bushových loděnicích a na stanici Tycho stavěli kolonizační lodi nové generace, ale úprava *Israele* byla rychlejší.

Když poprvé vystoupila na palubu, zmocnil se Elvi v hukotu vzduchových recyklátorů lodí a úhlech jejích staromódních chodeb pocit úžasu, naděje a vzrušení. Opět nastal čas dobrodružství a starý válečník se vrátil s nově nabroušeným mečem a v zářivé zbroji, vyleštěné po zašlých, matných letech. Elvi věděla, že jde o psychologickou projekci, že to

vypovídá víc o stavu její vlastní mysli než o čemkoli hmatatelném na lodi, ale její pocity to nijak neoslabilo. *Edward Israel* se znovu stal kolonizační lodí, jeho sklady byly naplněny prefabrikovanými domy, sondami pro vysoké vrstvy atmosféry, výrobními laboratořemi, dokonce korelačním femtoskopem. Měli výzkumné týmy, kartografy, odborníky na geologický průzkum, hydrology, Elvinu skupinu exozoologů a další. Lidí s titulem Ph.D. tolik, že by to vystačilo na univerzitu, vysokoškoláků jako ve vládních laboratořích. Tisícovka lidí kromě posádky a kolonistů.

Představovali něco jako město na nebi, loď prvních osadníků směřující k Plymouth Rock a Darwinovu plavbu na *Beagle* současně. Bylo to nejvelkolepější a nejnádhernější dobrodružství, jaké lidstvo až dosud podniklo, a Elvi získala místo v exobiologickém týmu. Za takových okolností byla povolena i iluze, že ocel a keramika lodi jsou prodchnuty radostí.

A tomuhle všemu velel guvernér Trying.

Během měsíců strávených akcelerací a bržděním, potom pomalým, trochu strašidelným průletem mezi prstenci, a znovu akcelerací a bržděním ho několikrát zahlédla. Osobně s ním poprvé mluvila až těsně před výsadem.

Trying byl hubený muž. Mahagonová kůže a vlasy jako poprášené sněhem jí připomínaly její strýce a jeho pohotový úsměv na ni působil uklidňujícím dojmem. Nacházela se na pozorovací palubě a předstírala, že obrazovky shlížející dolů na planetu jsou skutečná okna a světlo tohoto neznámého slunce se skutečně odráží od širých kalných moří a vysokých zmrzlých mračen rovnou do jejich očí, přestože gravitace z brždění napovídala, že ještě nedosáhli volné oběžné dráhy. Byl to zvláštní, krásný pohled. Jediný obrovský oceán s roztroušenými ostrovy. Rozlehlý kontinent se rozvaloval přes půl polokoule, nejširší u rovníku a zužující se směrem k severu i jihu. Oficiální název tohoto světa zněl *Beringova Čtyřka* podle sondy, jež při své průzkumné cestě jako první prokázala jeho existenci. V chodbách, kavárně a tělocvičně mu všichni říkali Nová Země. Nebyla tady jediná osoba unesená romantikou.

„Na co myslíte, doktoroko Okoye?“ oslovil ji Tryingův mírný hlas a Elvi nadskočila úlekem. Vůbec ho neslyšela vstoupit. Nevšimla si, jak se octl vedle ní. Připadalo jí, jako by se měla uklonit nebo podat nějaké oficiální hlášení. Jeho výraz však byl jemný a pobavený, tak to nechala být.

„Přemýšlím, čím jsem si tohle zasloužila,“ odvětila. „Uvidím první skutečně mimozemskou biosféru. Dozví se o evoluci věci, jaké dosud

nikdo nemohl poznat. V minulém životě jsem musela být velmi, velmi dobrý člověk.“

Nová Země se na obrazovkách hnědě, zlatě a modře třpytila. Vichry vysoké atmosféry rozmazaly nazelenalá oblaka jako šmouhy přes půl planety. Elvi se naklonila dopředu. Guvernér se uchechl.

„Budete slavná,“ pravil.

Elvi mžikla a zakuckala se smíchem.

„To asi budu, že?“ řekla. „Podnikáme přece něco, co lidstvo ještě nikdy nedokázalo.“

„Některé věci jistě,“ opáčil Trying. „A některé jsme dělali vždy. Doufám, že k nám historie bude vlídná.“

Nebyla si jistá, co tím myslel, ale než se mohla zeptat, vešel Adolphus Murtry. Hubený muž s pronikavými modrými očima, šéf bezpečnosti, byl právě tak tvrdý a výkonný, jako byl guvernér vlídný. Oba muži spolu odešli a ponechali Elvi samotnou se světem, který brzy dostane k prozkoumání.

Těžký raketoplán měl rozměry některých kosmických lodí, na nichž už Elvi letěla. Na povrchu museli vybudovat přistávací plochu, která by ho udržela. Vezl prvních padesát budov, základní laboratoře a to nejdůležitější – pevnou, odolnou kupoli.

Postupovala v řadě těsnou chodbou raketoplánu a nechala se ručním terminálem vést k přidělenému křeslu. Když lidé začínali s koloniemi na Marsu, byly ochranné dómy otázkou přežití. Potřebovali něco, co by udrželo vzduch uvnitř a radiaci venku. Na Nové Zemi šlo pouze o omezení kontaminace. Podle smlouvy s RCE bylo žádoucí, aby jejich přítomnost zanechala co nejméně stop. Zaslouchla zvěsti, že na planetě už žijí nějací lidé, a doufala, že se chovají obezřetně, aby oblast, kde se usídlili, příliš nenarušili. Kdyby nezachovávali opatrnost, interakce mezi místními a přivezenými organismy by byly značně složité. Možná by už došlo k nezvratnému promíšení.

„Vypadáš ustaraně.“

Fayez Sarkiz seděl na protinárazovém lehátku a připoutával se širokými řemeny přes hrud' a kolem pasu. Vyrostl na Marsu a měl vysokou, štíhlou postavu a velkou hlavu člověka z oblasti s nízkou gravitací. V bezpečnostním lehátku byl zjevně jako doma. Elvi postřehla, že podle terminálu už je na svém místě. Sedla si, gel se ihned vytvaroval podle jejích steh a hýždí. Vždycky toužila posadit se do gelového křesla, už jako dítě v brouzdališti. Zabořit se do něj bylo tak trochu jako nechat se pozřít.

„Jen si tak přemýšlím,“ odpověděla a přiměla se ulehnout. „Máme před sebou spoustu práce.“

„Já vím,“ povzdychl si Fayez. „Konec prázdnin. Teď si musíme zasloužit svůj chleba. Ale bylo to fajn, dokud to trvalo. Tedy kromě zrychlení na plné gé.“

„Na Nové Zemi je o něco víc, však víš.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ řekl. „Nevím, proč jsme nemohli začít s nějakou planetou z balzového dřeva s civilizovanou gravitací.“

„Prostě los, který sis vytáhl,“ usmála se.

„No, jen co dostaneme smlouvu na nějakou slušnou planetu, jako je Mars, přestěhuju se.“

„Ty a polovina Marsu.“

„Jasně, to já vím. Chtělo by to něco s dýchatelnou atmosférou. S magnetickým polem, abychom všichni nemuseli žít jako krtci. Jako by už byl projekt terraformace hotový, až na to, že bych se toho dožil.“

Elvi se zasmála. Fayez byl členem geologického a současně hydrologického týmu. Studoval na nejlepších univerzitách mimo Zemi a znali se dost dlouho na to, aby chápala, že je právě tak nadšený i vystrašený jako ona. Došel k nim Eric Vanderwert a složil se na lehátko vedle Elvi. Věnovala mu zdvořilý úsměv. Během jednoho a půl roku od Cerery se mezi členy vědeckých týmů vytvořilo mnoho romantických, nebo ne-li romantických, tak aspoň sexuálních vztahů. Elvi se od těch propletenců držela zpátky. Záhy se naučila, že sexuální vztahy a práce dohromady představují sice opojnou, ale nestabilní směs.

Eric pokývl Fayezovi, pak obrátil pozornost k ní.

„Vzrušující,“ pronesl.

„Ano,“ přisvědčila Elvi a Fayez naproti ní zakoulel očima.

Murtry prošel kolem, vyhýbaje se lehátkům. Vše pečlivě kontroloval pohledem – křesla, pásy, obličeje lidí připravených k výsadku. Elvi se na něj usmála, on jí úsečně pokývl. Nikoli nepřátelsky, pouze věčně. Sledovala, jak si ji měří. Nebylo v tom nic sexuálního, nehleděl na ni jako muž na ženu. Spíš jako nakladač, který kontroluje, jestli u nákladu správně fungují magnetické svorky. Znovu pokývl, očividně spokojen s tím, jak se připoutala, a vykročil dál. Když už byl mimo doslech, Fayez se uchechtl.

„Chudák si teď kouše nehty,“ ukázal bradou za Murtrym.

„Proč?“ zeptal se Eric.

„Rok a půl nás měl pod palcem, ne? Teď jdeme dolů a on zůstává na orbitě. Je bez sebe z představy, že se necháme zabít při jeho službě.“

„Aspoň mu na nás záleží,“ pravila Elvi. „Za to ho mám ráda.“

„Ty máš ráda každého,“ poškádlil ji Fayez. „To je u tebe až patologické.“

„Zato ty nemáš rád nikoho.“

„Takový jsem já,“ zazubil se.

Ozval se ohlašující tritón a v reproduktorech veřejného lodního rozhlasu to cvaklo.

„Dámy a pánové, jmenuju se Patricia Silva a na téhle výletní plavbě budu vaší pilotkou.“

Z křesel zazněl sborový smích.

„Asi během deseti minut se oddělíme od *Israele* a očekáváme, že sestup potrvá asi padesát minut. Takže za hodinu už budete dýchat docela nový vzduch. Máme na palubě guvernéra, takže zajistíme, aby šlo všechno hladce a lehce, protože chceme dostat bonus za dobře odvedenou práci.“

Všichni z toho byli v euforii. Dokonce i pilotka. Elvi se široce usmívala, Fayez jí úsměv oplácel. Eric si odkašlal.

„No,“ pronesl Fayez s hranou odevzdaností. „Urazili jsme dlouhou cestu, tak bychom snad měli dojít až na konec.“

Bolest neměla žádné určité místo. Na to byla příliš veliká. Roztahovala se všude, všechno pohlcovala. Elvi si uvědomila, že se na něco dívá. Možná na jakousi mohutnou, článkovanou krabí nohu. Nebo zlámaný stavební jeřáb. Ploché dno vyschlého jezera se k tomu natahovalo stále blíž a bylo stále drsnější, dokud nedosáhlo k základně té věci. Představila si, jak si ten obří hrot prorazil cestu z temné, suché půdy, nebo jak se do ní zřítil. Její zmučená mysl se pokoušela zařadit tu věc mezi trosky raketoplánu, ale nezdařilo se jí to.

Byl to místní artefakt. Trosky. Nějaká tajemná stavba, kterou zde zanechala mimozemská civilizace, ta, jež navrhla protomolekulu a prstence, nyní opuštěné a prázdné. Elvi zasáhla náhlá intenzivní a nesouvislá vzpomínka na výstavu, kterou zhlédla coby dítě. Byl tam obraz s vysokým rozlišením představující jízdní kolo v příkopu vedle rozvalin Glasgowu. Důsledek katastrofy v jediném zobrazení, hutném a výmluvném jako báseň.

Aspoň jsem to viděla, pomyslela si. Aspoň jsem se sem dostala, než umřu.

Kdosi ji vyvlekl ven ze zničeného raketoplánu. Když otočila hlavu, uviděla žlutobíle zářící stavební světla a další lidi, naskládané do řad na

zem. Někteří stáli nebo procházeli mezi zraněnými a mrtvými. Nepoznávala jejich obličej ani způsob, jak se pohybovali. Po roce a půl na *Israeli* znala od vidění každého, a tohle byli cizinci. Takže místní. Squat-teři. Ilegální osadníci. Vzduch byl cítit po hořícím prachu a kmínu.

Nejspíš na nějakou dobu ztratila vědomí, protože ta žena se u ní objevila v jediném okamžiku. Ruce měla zakrvácené, obličej umazaný od hlíny a sedlé krve, která nebyla její.

„Jste potlučená, ale bezprostřední nebezpečí vám nehrozí. Dám vám něco proti bolesti, ale musíte zůstat v klidu, dokud vám nepřiložíme dlahu na nohu. Ano?“

Byla svým drsným způsobem krásná. Na tmavé pleti lící měla úplně černé tečky, roztroušené jako korálky v závoji. Ve vlnách černých vlasů se vinula bílá vlákna podobná měsíčnímu svítu na vodě. Jenomže tady na Nové Zemi nebylo žádné měsíční světlo. Jen miliardy cizích hvězd.

„Dobře?“ přeptala se žena.

„Dobře,“ přisvědčila Elvi.

„Povězte mi, s čím jste to právě projevila souhlas.“

„Nepamatuju se.“

Žena se naklonila dozadu, jemně přitom přidržovala Elvino rameno.

„Torre! Budu tady potřebovat sken hlavy. Asi má otřes mozku.“

Ze tmy jí odpověděl další, mužský hlas. „Ano, doktorko Mertonová. Jakmile budu hotov tady s tím.“

Doktorka Mertonová se obrátila zpátky k ní. „Když vás teď nechám, vydržíte na místě, dokud se sem nedostane Torre?“

„Ne, to je v pořádku. Můžu pomáhat,“ řekla Elvi.

„To vám věřím,“ povzdechla si krásná žena. „Ale radši na něj počkejte.“

Ze tmy se vyloupil stín. Podle chůze poznala Fayeze. „Jen běžte. Pohlídám ji.“

„Děkuju.“ Doktorka Mertonová zmizela. Fayez se zasténáním klesl na zem a zkřížil nohy. Vlasy na lehce nadměrné hlavě mu trčely na všechny strany, rty měl pevně sevřené. Elvi ho bezděčně vzala za ruku a ucítila, jak se na vteřinu odtáhl, než dovolil jejím prstům, aby se ho dál dotýkaly.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Přistávací plocha vybuchla.“

„Aha,“ hlesla. „To udělali oni?“

„Ne. Vlastně ani ne.“

Pokoušela se to pochopit. *Když to neudělali, tak jak k tomu mohlo dojít?* V hlavě se jí už vyjasnilo aspoň natolik, aby vnímala, jak je na tom bídně. Znepokojivé, ale nejspíš je to dobré znamení.

„Jak moc je to zlé?“

Fayezovo pokrčení rameny spíš cítila než viděla. „Dost. Jediná dobrá zpráva je, že do vesnice to nemáme daleko a jejich doktorka je schopná. Studovala na Ganymedu. Kdyby naše zásoby nehořely nebo nebyly zasypány tunami kovu a keramiky, měla by větší možnosti.“

„A co naše pracovní skupina?“

„Zahlédl jsem Gregoria. Je v pořádku. Eric je mrtvý. Nevím, co se stalo se Sophií, ale půjdu se po ní kouknout, jakmile se k tobě dostanou.“

Eric byl mrtvý. Před pár minutami ležel v křesle vedle ní, pokoušel se flirtovat a rozčiloval ji. Nemohla si to srovnat v hlavě.

„A Sudyam?“ zeptala se.

„Ta je nahoře na lodi a má se dobře.“

„To jsem ráda.“

Fayez jí stiskl ruku a pustil ji. Na dlani, kde ji právě opustila jeho kůže, ucítila chladný vzduch. Fayez pohlédl přes řady těl ke vraku raketoplánu. Byla taková tma, že ho sotva rozeznávala, leda v místech, kde zakrýval hvězdy.

„Guvernér Trying to nezvládl,“ řekl.

„Nezvládl?“

„Toho už nikdo nevzbudí. Teď nevíme, kdo tady vlastně velí.“

Oči se jí zalily slzami a v hrudi se jí usadila bolest, která nijak nesouvisela s utrpěnými zraněními. Vybavila si guvernérův mírný úsměv, jeho vřelý hlas. Jeho práce měla teprve začít. Zvláštní, že Erikova smrt přelétla nad hladinou jejího vědomí jako vržený kámen, a smrt guvernéra Tryinga ji zasáhla tak hluboko.

„To je mi líto,“ hlesla.

„No jo. Jsme na cizí planetě, rok a půl od domova, naše zásoby jsou napadřtí a ke všemu tu máme vysokou pravděpodobnost, že tady došlo k sabotáži, kterou spáchali ti samí lidé, co nám teď poskytují lékařskou péči. Zahynout není ideální, ale aspoň je to jednoduché. Než tohle všechno skončí, možná budeme Tryingovi ještě závidět.“

„To přece nemyslíš vážně. Všechno dobře dopadne.“

„Elvi?“ Fayez se sarkasticky uchechtl. „Já myslím, že ne.“

Kapitola třetí: Havelock

„Hej,“ ozval se technik z cely zastřeným hlasem. „Havelocku. Nejsi už naštvanej, že ne?“

„Být naštvaný nemám v popisu práce, Williamsi,“ odvětil Havelock, který se vznášel opodál u svého stolu. Vnitřní stanoviště bezpečnostní služby *Edwarda Israele* bylo malé. Dva stoly, osm cel, napůl lodní vězení, napůl kancelář. A teď, na vysoké oběžné dráze, se vinou chybějící gravitace zdál prostor ještě stísněnější.

„Hele, já vím, že jsem to přehnal, ale už jsem vystrízlivěl. Můžeš mě pustit.“

Havelock zkontroloval svůj ruční terminál.

„Ještě padesát minut,“ prohlásil. „Potom můžeš jít.“

„No tak, Havelocku. Nebuď nelida!“

„Na tohle máme předpisy. S tím nic nenadělám.“

Dimitri Havelock pracoval v uplynulých třinácti letech pro osm různých korporací. Pinkwater, Star Helix, el-Hashem Cooperative, Stone & Sibbets a další. Dokonce krátce i pro Protogen. Pobýval v Pásu, na Zemi, na Marsu i Měsíci. Dělal i dálkové lety – sloužil na zásobovacích lodích mířících z Ganymeda na Zemi. Setkal se už se vším možným od vzbouření přes domácí násilí po kšefty s drogami nebo úchyla, který kradl lidem ponožky. Ne že by viděl všechno, ale bylo toho hodně. Dost na to, aby si uvědomoval, že *úplně všechno* patrně nikdy nepozná. A dost na to, aby věděl, že zvládnání krize závisí víc na lidech v jeho týmu než na krizi samotné.

Když jim na základně Aten selhal reaktor, jeho partner i nadřízený oba propadli panice a Havelock si pamatoval tu ochromující hrůzu, která se ho zmocnila. Když na Cereře po zničení vodního tahače *Canterbury* vypukly nepokoje, byl jeho parťák spíš unavený než vystrašený a Havelock situaci čelil se stejnou ponurou odevzdaností. Když na *Ebisu* vyhlásili karanténu kvůli nipahviru, jeho šéfa to jako by nabudilo, téměř nadchlo; řídil loď jako skládanku, jež musí být vyřešena, a Havelocka také chytlo nadšení z toho, že dělá důležitou věc, a dělá ji dobře.

Lidé, jak Havelock ze své dlouhé zkušenosti věděl, byli hlavně a především společenšší tvorové, a on sám byl hluboce lidský. Vypadalo

romantičtější – ksakru, mužněji! – předstírat, že je ostrovem a vlny emocí kolem se ho netýkají. Ale nebyla to pravda a on se s tou skutečností smířil.

Když došla zpráva, že přistávací plocha pro těžký raketoplán vybuchla, a začaly přicházet informace o počtu obětí, Murtry reagoval cílevědomou, efektivní zuřivostí, a Havelock se přizpůsobil. Veškerá činnost se odehrávala na povrchu planety, tudíž jim zbýval jediný ventil: *Edward Israel* samotný. A co se děje na lodi, to měl pod palcem Havelock.

„Prosím?“ fňukal Williams v cele. „Potřebuju čisté šaty. Vždyť na tom přece nesejde, no ne? Jenom pár minut!“

„Jestli na tom nesejde, tak to klidně vydržíš do konce,“ pravil Havelock. „Pětačtyřicet minut, a můžeš jít. Tak si prostě sedni a užíj si to.“

„Když se vznášíš na orbitě, nemůžeš si sednout.“

„To byla metafora. Nechtej mě za slovo.“

Přidělení na *Edwarda Israele*, to byla náramná smlouva. Společnost Royal Charter Energy vypravovala první skutečnou expedici do nových soustav, které jim otevřel Prstenec, a důležitost úspěchu mise se odrážela i v odměnách, které byla ochotna poskytnout. Za každý den na *Israelovi* dostávali rizikový příplatek, i když jenom nakládali zásoby nebo posádku z Měsíce. Navíc jeden a půl roku cesty tam, šest let mezi přiletem a naplánovaným návratem na Zemi a dalších osmnáct měsíců zpátky – za plný plat – tady už nešlo ani tak o smlouvu, jako o volbu povolání.

Havelock stejně váhal, než ji podepsal.

Viděl záběry z Erotu i Ganymeda, i krvavou lázeň v takzvané pomalé zóně, kde mimozemské obranné systémy zastavily lodě tak náhle, že v nich zmasakrovaly třetinu lidí. S takovou hustotou vědců a techniků nacpaných do *Israele* věru nešlo zapomenout, že letí do neznáma. A budou tam příšery.

A teď je guvernér Trying mrtvý. Severn Astrapani, statistik, který v soutěži talentů zpíval klasický Ryu-pop, byl po smrti. Zahynula Amanda Chu, která s Havelockem jednou, když se oba trochu lízli, flirtovala. Polovina mužů a žen z prvního týmu utrpěla zranění. Zásoby z těžkého raketoplánu – včetně samotného letounu – byly zničeny. Ticho a klid, jež se snesly na palubu *Edwarda Israele*, se podobaly chvilce šoku mezi dopadem rány a bolestí. Pak došlo na vztek a žal. Nejen u posádky. Havelocka se to týkalo také.

Zazvonil mu terminál. Zpráva pro bezpečnostní službu. Pro Murtryho, Wei, Trajan, Smithe a jeho. Havelock soubor otevřel s pocitem potěšení.

Možná byl z přítomných nejméně významný, ale byl tu. Počítali s ním, a díky tomu si mohl myslet, že může situaci nějak ovlivnit. Byla to iluze, ale to ho netrápilo. Rychle si přečetl zprávu, pro sebe si pokývl a vyfukal kód odemykání cely.

„Máš kliku,“ řekl. „Mám neodkladnou schůzku.“

Williams se vysoukal z cely. Prošedivělé vlasy měl rozčuchané a pleť ještě bledší než normálně. „Díky,“ zamumlal mrzutě.

„Jen to zkus znovu,“ varoval ho Havelock. „Budeme to mít dost těžké i bez lidí, co by sami měli mít rozum a nedělat to ještě horší.“

„Jenom jsem se opil,“ hájil se technik. „Nic zlého jsem tím nemyslel.“

„Já vím,“ přisvědčil Havelock. „Jen ať se to neopakuje. Jasně?“

Williams přikývl, aniž by se mu podíval do očí, načež po záchytných madlech vyrazil tunelem k ubytovně posádky, vstříc šatům, které nejsou roztrhané a ušpiněné od zvratků. Havelock vyčkal, až zmizí, pak stanoviště zamkl a zamířil na schůzku.

Murtry už čekal v místnosti. Byl to malý muž, ale energie z něj přímo sálala jako horko. Havelock věděl, že velitel bezpečnosti celou svou kariéru pracoval pro špičkové průmyslové ochranky a ve věznicích velkých korporací. Díky tomu, a také prosté skutečnosti, že dostal velení na *Israelovi*, neměl u svého týmu potíže se získáváním respektu. Vedle něj se vznášeli informační specialistka Chandra Wei a zástupce pro pozemní operace Hassan Smith, oba vážní a zachmuření.

„Zdravím vás, Havelocku,“ přivítal ho Murtry.

„Dobrý den, pane.“ Havelock pokývl, zachytil se nejbližšího držadla a natočil se hlavou zhruba podle ostatních. O pár vteřin později vplul dovnitř Reeve, Murtryho zástupce.

Murtry mu kývl na pozdrav. „Zavři dveře, Reeve.“

„Co Trajan?“ zeptala se Wei, ale z ponurého tónu jejího hlasu bylo zřejmé, jakou odpověď očekává.

„Trajan zahynula v raketoplánu,“ odvětil Murtry. „Smithi? Jsi povýšen.“

„To mě mrzí, pane,“ pravil Smith. „Trajan byla dobrý důstojník, profesionál. Bude nám chybět.“

„Jo,“ přitakal Murtry. „Takže jsme tady, abychom si promluvili o odvětě.“

„Shodíme na squatteru nějakou skálu?“ Wei pronesla žertovnou poznámku, v níž nebyla ani stopa humoru. Murtry se i tak usmál.

„Prozatím budeme postupovat spíše podle předpisů,“ řekl. „Kromě toho tam dole máme své lidi. Poslal jsem zprávu domů do hlavní

kanceláře a zeptal jsem se, kam až můžeme zajít. Jsem si jist, že vzhledem k okolnostem nás podpoří, kdyby došlo na nejhorší.“

„Máme to rok a půl odkudkoli,“ vyjádřila se Wei. Mínění „*Nikdo nám nemůže zabránit, abychom dělali, co se nám zlíbí*“ viselo ve vzduchu.

„Také jsme celé hodiny daleko od každého vysílání a zpravodajství ze Země k Neptunu,“ poznamenal Reeve. „Je to sice otrava, ale musíme si zachovat morální převahu. Pokud to s reakcí přeženeme, bude to další kapitola o tom, jak ty zlé korporace utiskují ubohé lidičky z Pásu. Žijeme v post-Protogenském světě. Nemůžeme vyhrát.“

„Netušila jsem, že tě jmenovali politickým důstojníkem,“ pravila Wei kousavě a Reeve pevně sevřel čelisti. Když promluvil Murtry, jeho tón byl klidný, vyrovnaný a hrozivý jako chřestýš.

„Tohle. Nebudeme. Dělat.“

„Pane?“ přeptal se Reeve.

„Nebudeme tady štěkat jeden na druhého. To teď nebudeme dělat.“

Wei a Reeve si vyměnili pohledy.

„Omlouvám se, pane,“ řekla Wei. „Přehnal jsem to.“

„Nevadí, protože se to nebude opakovat,“ opáčil Murtry. „Jak zarea-govala *Barbapiccola*?“

„Ti nepodnikli nic,“ odpověděla Wei. „Z Pásu poslali projevy účasti a nabídli pomoc, jako by mohli něco udělat.“

„Zahřívají motory?“

„Ne, nic jsem nezaznamenala.“

„Budeme to sledovat,“ pravil Murtry. Bylo to současně konstatování i otázka.

„Můžeme tu loď zajmout,“ navrhla Wei. „Patřila společnosti Mao-Kwikovski, než se korporace rozpadla. Její status zachráněného majetku je pochybný. Prohlásíme vlastnictví za nelegální, pošleme na ni pár lidí a vyřadíme ji z provozu.“

„Beru na vědomí,“ řekl Murtry. „Jak to vypadá s posádkou, Have-locku?“

„Lidé jsou otřeseni, pane. Vyděšeni. Jsou to vědci. Hleděli na squatte-ry jako na drobnou obtíž a malé ohrožení jejich výzkumů. Pro většinu z nich taková událost překračuje jejich zkušenosti.“

Murtry si pohladil bradu hřbetem ruky. „Co s tím hodlají dělat?“

„Zatím? Opít se. Ječet na sebe nebo na nás. Vymýšlet teoretické soudní systémy. Zdá se, že většina z nich prostě chce, aby celá ta věc zmizela a oni se mohli věnovat svému výzkumu.“

Murtry se uchechtl. „Bůh žehnej vědátorům. Tak dobře.“